TALİP KURŞUN

DUYGU BANKASI

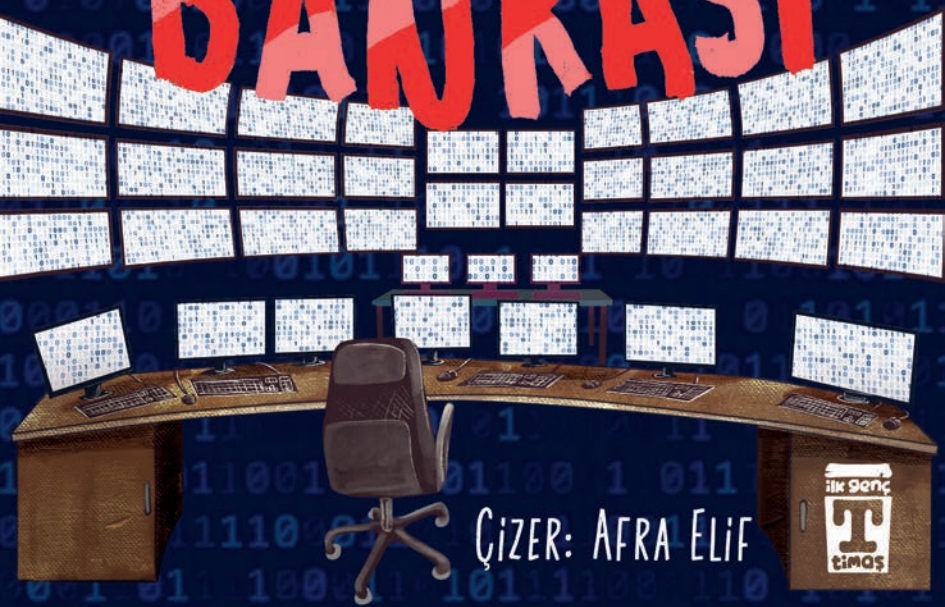

ÇİZER: AFRA ELİF

İlk Genç Timaş

KORKUNÇ BİR SABAH

Patiş, arka odadan gelen kapı sesini duyunca parlak tüylü, uzun kulaklarını dikerek birden kalktı. *Aliş uyandı,* diye düşünerek sevinçle yerinden fırladı. Aliş, altıncı sınıftaydı ve okula gideceği bazı sabahlar herkesten önce kalkar, ayaklarını sürüyerek banyoya yürürdü. Ana sınıfındaki kız kardeşi Belis de abisinin kalktığını duyunca uyanır, mırıldanarak odasından çıkardı. Anneyle baba da çocuklarının gürültüsüyle kalkarlardı. Salondaki pofuduk yastığında yatan Patiş, ayak seslerinden bile kimin uyandığını anlar, kucaklarına atılmak üzere arka odaya koşardı.

Aliş onu "Patişko'mm!" diyerek, Belis ise "Paticiğimm!" diyerek severdi. Patiş "Papillon" cinsi bir köpek olduğundan uzun, kelebek gibi

kulakları vardı ve Aliş, o kocaman kahverengi kulakları okşamayı çok severdi. Belis ise minik parmaklarını Patiş'in boynundaki bembeyaz kar gibi tüylere daldırmaya bayılırdı. Patiş, koridoru dönüp de hâlâ gözlerini ovuşturan Aliş'i görünce her zamanki gibi "Patişko'mm" diye sevileceğini umarak fırladı.

Ama Aliş üzerine atlayan Patiş'i, kaşlarını çatıp "Git başımdan!" diyerek itip banyoya girdi. Aliş'ten ilk kez böyle kötü bir tepki gören Patiş, boynunu büküp pofuduk yastığına döndü. Onun neden böyle davrandığını anlamamıştı. Hafızasını geriye doğru sardı ve kötü bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Dün akşam Aliş ve Belis'le beraber sitenin bahçesinde yürüyüşe çıkıp saatlerce oynamışlardı. Her attıkları topu hevesle koşa koşa kapıp geri getirmişti. Hepsi çok mutluydu. Peki, bu sabah ne olmuştu da Aliş ona böyle davranmıştı?

Herhalde kâbus gördü, diye düşündü Patiş. Biraz sonra yanına gelip kahverengi, beyaz tüylerini gene eskisi gibi okşardı. Evet evet, mutlaka öyle olurdu çünkü Aliş, Patişko'sunu çok severdi. Öyle ki Patişko'su aşı olup durgunlaştığında o da durgunlaşır, canı hiçbir şey yapmak istemezdi. Böyle günlerde okuldaki arkadaşları bile Patiş'e aşı ya-

pıldığı için Aliş'in keyifsiz olduğunu anlardı. Ama Patiş iyileşti mi de dünyalar onun olurdu.

Onu bu kadar çok sevdiğine göre Aliş birazdan kahvaltısını yapınca hatasını anlayıp Patişko'sundan özür dilemeye gelecekti mutlaka.

Patiş böyle üzgün üzgün düşünürken birden arka odadan sesler duydu. Belis'ti bu. Patiş hızla kalkıp ona doğru koştu. Bekliyordu ki Belis onu kucağına alsın ve "Paticiğimm!" diye severek boynunu okşasın. Ama Belis'in tavrı daha da kötüydü:

"Gene mi sen pire torbası! Defol git!"

Sanki iki kardeş yatmadan önce "Bundan sonra Patiş'i hiç sevmeyelim!" diye gizli bir karar almışlardı. Patiş bir kez daha boynunu bükerek pofuduk yastığına döndü ve kafasını yere koyup düşündü. *Yoksa iki kardeş de aynı gece mi kâbus görmüştü? Ne tesadüf! Acaba ne görmüşlerdi? Canavarlar mı? Felaketler mi?* Bunları düşünürken birden daha önce annelerine "Bu gece kötü bir rüya gördüm." dediklerini hatırladı. Hatta kulağını kaldırıp çocukları dinleyen Patiş, içinden *bu rüyadan da korkulur mu canım* diye düşünerek kaç kere gülümsemişti. Ama onlar çocuktu işte, tuhaf rüyalardan etkilenebilirlerdi. Anneleri Begüm,

böyle sabahlarda onları kucağına alır, saçlarını okşayıp severek rahatlatırdı.

"Hadi çık dışarı, ağaç oldum burada!" diye banyonun kapısından abisine seslendi Belis.

"Kes sesini!" diye banyodan öfkeyle bağırdı Aliş.

Patiş birbirlerine karşı her zaman nazik ve şefkatli olan iki kardeşin böyle sert sözler söylediğini ilk kez duyuyordu. Bir köpekten bıkıp onu artık sevmemelerini anlayabilirdi. Ne de olsa daha önce yanlarında kaldığı aile, kendisine birkaç ay baktıktan sonra barınağa götürüp bırakmıştı. Patiş orada barınağa terk edilmiş başka pek çok ev köpeği görmüştü. Yani az çok biliyordu ki insanlar önünde sonunda kedilerden, köpeklerden bıkabilirlerdi. O zaman çocukların, kendisine az önce kötü davranmasını anlayabilirdi ama birbirlerine neden öyle davranıyorlardı? Patiş bu sabahki tuhaflıkları anlamakta güçlük çekiyordu.

Aliş banyodan çıkınca kardeşini tersledi:

"Ne diye rahatsız ediyorsun beni?"

"Çekil şuradan!" diye abisini kenara iterek banyoya girdi Belis. Aliş banyodan çıkınca salona geçip tabletini açtı ve asık bir suratla oyun oynamaya başladı. Ayağının dibindeki pofuduk

yastıkta yatan Patiş hiç orada değilmiş gibi davranıyordu.

Patiş iyice emindi, gece bir şeyler olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu ama olmuştu işte. *Acaba annesi Begüm ile babası Ataman küsmüşlerdi de çocuklar ondan mı böyle sinirliydi?*

Bazı akşamlar anneyle baba gerçekten de küs olurdu. Bunu hemen fark eden Patiş yerde yuvarlanarak, ağzını, yüzünü komik komik yamultup şebeklik yaparak anneyle babayı güldürmeye çalışırdı. Çoğu zaman da başarılı olur, o gülüşmelerden sonra küsler barışır, aileye yeniden neşe ve mutluluk gelirdi. Patiş en tembel tembel uyukladığı zamanlarda bile aile içinde kimin canının sıkkın olduğunu sezerdi. Ve dün akşam Begüm ile Ataman hiç de kavga etmiş gibi görünmüyorlardı. İşler ne ara böyle kötü bir hâl almıştı, anlayamıyordu.

Belis de banyodan çıkınca salona gelip kendi tabletini açtı ve oyun oynamaya oturdu. O da Patiş'e hiç bakmamıştı. İkisinde de okula gitme hazırlığı yoktu. Oysa bugün ikisi için de çok özel bir gün olacaktı. Aliş, anne sevgisi konulu bir yarışmada İstanbul birincisi olan şiirini bütün okulun önünde okuyacaktı. O şiiri yazdığında

Begüm'ün gözleri nasıl da dolmuştu. Aliş, anne sevgisini öyle güzel anlatmıştı ki Patiş bile etkilenmiş, şimdi nerede olduğunu bilmediği kendi annesini düşünüp hüzünlenmişti.

Belis ise ana sınıfında, evde çektirdiği bir fotoğrafın büyütülmüş hâlini panoya asarak arkadaşlarına ailesini anlatacaktı. Dün akşam salonda prova yaparken Patiş, fotoğraftaki pozuyla ilgili tatlı sözleri duyunca sevinçle havaya zıplayıp Belis'in kollarına atılmıştı. Herkes onun ne kadar akıllı bir köpek olduğunu bir kez daha anlamış, gülüşmüştü. Evet, Patiş gerçekten de akıllı bir köpekti ama dün akşam gördüğü sevginin şimdi neden kaybolduğunu anlayamıyordu.

Belki Begüm ile Ataman kalkınca… *Sahi onlar neden hâlâ kalkmamışlardı?* Çocukların sesini duyunca uykusu hafif olan baba hemen uyanır, önce çayı koyar, sonra elini yüzünü yıkardı. Anne de onun arkasından kalkıp kahvaltıyı hazırlamaya koyulurdu. Tabii bu arada dilini çıkarıp sevgiyle yanlarına gelen Patiş'i de okşamayı ihmal etmezlerdi. Bu sabah ise ne annede ne de babada bir hareket vardı. Patiş, pofuduk yastığından kalkıp yatak odasına doğru yürüdü, kapının önünde kulaklarını dikip odayı dinledi. Hâlâ yatıyorlardı.

Acaba havlasa mıydı? O zaman belki kalkıp işe gitmek üzere hazırlanırlardı. Ama havlarsa diğer komşuları da uyandırabilirdi. Patisini kaldırıp tırnaklarıyla kapıya hafifçe tıkladıktan sonra yine odayı dinledi. Değişiklik yoktu. Kapıyı bu sefer daha sertçe patiledi: *Tık tık tık*. Dinledi. Hâlâ yatıyorlardı. *Yoksa başlarına kötü bir şey mi geldi* korkusuyla birden irkilerek arka ayaklarının üstünde dikilip havladı.

Sonunda bir ayak sesi duymuştu. Patiş sevinçle yere uzanıp kuyruğunu sallamaya başlamıştı ki kapı açıldı. Öfkeli suratıyla karşısında dikilen Ataman:

"Sabah sabah ne havlayıp duruyorsun, pislik pire torbası!" diyerek ayağıyla Patiş'i itti. Begüm de uyanmıştı, yataktan seslendi:

"Gene mi kapının önünde dikiliyor o işe yaramaz, kepçe kulaklı hayvan? Kovala şunu!"

Patiş çoktan korkuyla salona kaçmıştı. Çocukların gördüğünü zannettiği kâbusu uyanık gözlerle kendisi görüyor gibiydi. İşte şimdi de arka odada bağrışan anneyle babayı duyuyordu. Birisi, o köpeği senin yüzünden eve aldık, diyordu; öbürü, senin yüzünden aldık, diye cevap veriyordu. Birisi ona "Pislik pire torbası!" diyordu; öbürü "tembel, işe

yaramaz, kepçe kulaklı!" diyordu. Patiş duyduklarına, gördüklerine inanamıyordu. Dün akşam sevginin, huzurun, mutluluğun dolup taştığı aile bir felaket yuvasına dönmüştü. Çılgın bir nefretle herkes birbirine saldırıyordu. Başka sabahlar kimsenin evden ayrılmasını istemeyen, her gidenin peşinden özlem mırıltıları döken Patiş, şimdi gitseler de kurtulsam diye düşünüyordu. Çünkü dün akşamki gülen gözler öfkeden kararmış, kaşlar çatılmıştı. Anne, babaya; baba, anneye; çocuklar, birbirlerine ve anne babalarına bağırıp duruyordu.

Patiş korkuyla oradan uzaklaşıp banyodaki çamaşır makinesinin açık kapağından girdi ve sesleri duymamak için patileriyle kulaklarını kapattı. Eğer bu bir kâbus ise bir an önce uyanmayı dileyerek gözlerini kısıp eski güzel günleri hayal etti. Belis daha küçücük bir bebek, Aliş okula yeni başlamış bir çocukken barınakta onlarla karşılaştığı anı, sonra başını sevgiyle okşayışlarını ve oradan alınıp bu sıcacık yuvaya getirilişini…

Ama kurduğu hayal Ataman'ın öfkeli sesiyle ansızın kesildi.

"Nerede o pire torbası? Nereye saklandın, pislik hayvan!"

Çamaşır makinesinin içinde korkuyla gözlerini açarak bakındı. Çok geçmeden Belis ile Aliş'i karşısında görmüştü. Bana acıyın, der gibi baktığı iki çocuk, parmaklarını suçlu gibi ona uzatarak:

"Buraya saklanmış işte!" diye bağırmışlardı, "Kurtulacağını mı sandın, aptal şey!"

Ve kızgın baba koşa koşa gelip Patiş'i ensesinden tuttuğu gibi dış kapıya götürmüş, "Hadi bakalım, bu kadar keyif yapmak yeter!" diyerek dışarı atmıştı.

Önceki sahipleri bile onu sokağa değil, barınağa götürecek kadar düşünceliydiler. Düne kadar dünyanın en anlayışlı, en merhametli, en şefkatli ailesi onu durduk yere neden kapı dışarı atmıştı? İçlerindeki sonsuz sevgiyi nefrete dönüştüren bir şey olmalıydı ama ne? Patiş kafasındaki sorular ve yüreğindeki hüzünle merdivenlerden inerken bu durumun bir gün değişeceğini umuyordu. Ama dışarı çıktığında görecekleri onu öyle şaşkına çevirecekti ki bu işin pek de kolay olmayacağını anlayacaktı.

